

Posudek vedoucího diplomové práce

Název práce: Srovnání zákona o ochraně osobních údajů
s nařízením GDPR

Diplomant/ka: Sabina Pardusová

Autor posudku: JUDr. PhDr. Jan Malast, Ph.D.

Předmětem tohoto posudku je diplomová práce autorky Sabiny Pardusové zpracovaná na téma Srovnání zákona o ochraně osobních údajů s nařízením GDPR.

Autorka si zvolila téma, které sice možná nepatří úplně mezi „jádrové“ otázky obecné části správního práva, jde však o materii, která se vyznačuje značnou aktuálností a – nepopíratelně – i celospolečenským dopadem. Je to dáno nejen stále se zvyšujícím důrazem na oblast ochrany osobních údajů a zpřísňování a zpřesňování pravidel pro nakládání s nimi, ale také změnami, které si přímo aplikovatelné nařízení GDPR v praxi nakládání s osobními údaji vyžádalo.

Diplomantka svou práci pojala komparativně, kdy na pozadí logického rozboru klíčových právních institutů spjatých s ochranou osobních údajů vedle sebe předkládá a vzájemně porovnává na jedné straně současnou, resp. původní úpravu zákona č. 100/2001 Sb., o ochraně osobních údajů, a na straně druhé nové obecné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně osobních údajů. Probírá se tak postupně jednotlivými otázkami, které právní úprava (původní i nová) ochrany osobních údajů přináší, a to jak z pohledu subjektu osobních údajů, tak toho, kdo s těmito údaji nakládá či toho, kdo nad touto činností provádí dozorčí činnost. Na některých místech zmiňuje kromě tuzemské, resp. evropské úpravy i některé další zahraniční inspirační vlivy (například na str. 79).

Práce je po obsahové stránce zpracována na úrovni v zásadě odpovídající diplomovým pracím zpracovávaným na právnických fakultách. Autorka se zpravidla vyjadřuje přesně (adekvátně k povaze textu), a to jak v rovině obecné stylistiky, tak i v rovině právnické.

Je pravda, že povaha textu je často značně popisná, kdy diplomantka toliko předkládá čtenáři zjištěná fakta, aniž by je hlouběji zkoumala, je však třeba zdůraznit, že to může být (a zřejmě také bude) způsobeno do značné míry i povahou zpracovávaného tématu. Jak je již zmíněno výše, zvolené téma nepatří mezi ta, jimž by recentní správní doktrína věnovala výraznější pozornost, a i dostupné prameny odborné povahy tak zhusta zůstávají toliko v rovině deskriptivního zpracování. V případě této diplomové práci je tak možno hovořit spíše o atributu vyplývajícího z povahy dané věci než o vadě textu. Diplomantka tak sice měla možnost tuto doktrinní mezeru zejíci v současné správněprávní produkci zacetit, že tak neučinila, resp. tak učinila pouze částečně (coby toliko studentka 5. ročníku právnické

fakulty), jí však nelze spravedlivě vyčítat. Za pozitivum lze na druhou stranu nepochybně považovat fakt, že diplomantka ve své práci prakticky vyčerpala penzum dostupné odborné literatury a vyvarovala se častému diplomantskému prohrěšku spočívajícímu v monopolním „vytěžení“ jen několika málo použitých zdrojů.

Naproti tomu lze v práci identifikovat i některé obsahové nedostatky, byť nejsou nijak závažné (či případně ty závažnější nejsou hojné). Například na str. 16 autorka chybně uvádí, že Listina základních práv a svobod je „ústavním zákonem č. 2/1993 Sb.“, což je sice často se vyskytující omyl, vysoká frekvence jeho výskytu však z jeho opakování studentku 5. ročníku právnické fakulty neomlouvá (že je to špatně navíc sama ví, neboť na str. 90 to již uvádí správně). Stejně tak bychom mohli mít oprávněné pochybnosti například o diplomantčině výroku, podle něhož „lze orgán veřejné moci definovat jako druh právnické osoby“ (str. 58), a to i navzdory odkazu na nález Ústavního soudu (jehož tehdejší terminologické i institucionální chápání některých pojmů doznalo během těch bezmála 30 let určitý vývoj, se kterým by diplomantka měla být alespoň rámcově obeznámena). Podobně by si neměla plést pojmy „správní orgán“ a „správní úřad“, jak (opakovaně) činí na str. 70. Mezi spíše drobnější prohrěšky pak můžeme řadit některá ne zcela srozumitelná vyjádření (co třeba znamená výrok ze str. 81, podle kterého přestupek „k datu 1. 7. 2017 zaznamenal svou rozsáhlou úpravu“?).

Z formálního hlediska je práce zpracována v zásadě řádně, přehledně a s respektem ke všem předepsaným náležitostem. Na některých místech však diplomantka ne zcela důsledně odkazuje na zdrojové materiály, ze kterých ve svém výkladu vychází, v důsledku čehož čtenáře nutí dohledávat, odkud předkládané informace mohou pocházet (například stručný historický exkurz na str. 15 zcela jistě není vlastním autorčíným dílem, přesto u něj chybí explicitní odkaz na použitý zdroj a čtenář se může jen domnívat, že jde o údaje převzaté z nejbližšího následujícího citovaného díla na str. 16). Tato chyba se bohužel vyskytuje i u přímých citací, viz například na str. 19.

S ohledem na výše uvedené konstatuji, že předložená diplomová práce splňuje převáženou většinu požadavků předepsaných pro tento typ kvalifikačních prací zpracovávaných na právnických fakultách. Práci tak doporučuji k obhájení s předběžným návrhem hodnocení „Velmi dobře“, který však samozřejmě podmiňuji kvalitní ústní obhajobou práce (v rámci níž se vypořádá i s výtkami uvedenými v tomto posudku).

Otázky k diskuzi:

Pohovořte o dopadu zákona o státní službě na ÚOOÚ, a to ve vztahu k tezi, podle níž „Předseda [ÚOOÚ] je považován za služební orgán, jenž je oprávněn vydávat příkazy státním zaměstnancům podle zákona o státní službě.“ (str. 72 DP) v souvislosti s ustanovením § 2 odst. 1 písm. h) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě?

V Plzni dne 16/4/2019

Podpis autora posudku